

Stand til at danne sig et anskueligt Billede af Sagen og træffe sin Afgørelse. Fra München gøres opmærksom paa, at ogsaa den Bestemmelse i Lovgivningen, at Omkostningerne bortfalde, naar Sagen forliges, har gunstig Indflydelse paa Sagernes fredelige Vilæggeslse.

Interessante Oplysninger om Arbejdsrettens Organisation indeholdes navnlig i Forvaltningsberetningen 1893—94 for Berlin. I denne By dannes Arbejdsretten af 8 Kamre efter store Erhvervsgrupper. Den første Gruppe omfatter Strædere, Snerker, kvindelige Haandarbejdere m. fl.; den anden Tæsttil-, Læder- og Galanterivareindustrien; den tredje Bygningsindustrien m. m.; den fjerde Trævareindustrien m. m.; den femte Metalvareindustrien m. m.; den sjette Tilberedning af Næringsmidler; den syvende Handels- og Trafikerhvervene; den ottende endelig er en stor blandet Gruppe. Af de 8 Kamre dannedes 4 Afdelinger, der hver fik sin faste Formand.

I Begyndelsen havde man ønsket, at Valg af Bistidderne skulde ske inden for Erhvervsgrupper og saaledes nøje slutte sig til Samsfundets faglige Veddeling; men man maatte opgive dette Princip som uigennemførligt for Berlins Vedkommende, og Byen deltes derefter i 42 Distrikter, idet der inden for hvert enkelt af disse stemtes under et uden Hensyn til Erhverv, kun at Arbejdsgivere og Arbejdere vare delte i to adskilte Grupper. I det hele skulde der vælges 210 Bistidder af hver Kategori, idet disse fordeltes paa de enkelte Distrikter i Forhold til disses Folketal. Smidlertid var det dog ikke alle Arbejdsgivere og Arbejdere, der i øvrigt opfyldte Lovens almindelige Valgbetingelser med Hensyn til Bopæl, Alder og mere, der havde Valgret til Arbejdsretterne, idet Statutterne for Berlin kun stede dem til Valg, der selv i rette Tid have ladet sig indføre paa Valglisten. I Berlin var der efter Folketællingen 1890 c. 146,000 selvstændige Arbejdsgivere og 406,000 Arbejdere. Af disse havde kun 2926 Arbejdsgivere og 33,968 Arbejdere ladet sig indskrive til det Valg, som fandt Sted i Februar 1893, og af disse deltog kun 2130 Arbejdsgivere og 25,761 Arbejdere i Valgene. Til Forklaring af det forholdsvis ringe Antal af valgindskrevne kan maasse tjene, at Arbejdsretten først traadte i Virksomhed der den 10de April 1893.

Medens den nugældende tyste Lovs Bestemmelser for Arbejdsretternes Vedkommende ere byggede paa mangeraadig Praksis, hentet fra de c. 80 Domstole af denne Art, der allerede bestode i det tyste Rige ved Lovens Emanation — for mange Netters Vedkommende væsentlig kun en Kodifikation af gældende statutmæssige Regler — er derimod de til Arbejdsretternes Benyttelse til ad Mæglingens Vej at søge afgjort kollektive Stridigheder eller fastsætte de fremtidigt gældende Kontraktforhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, noget helt nyt, et Eksperiment, der kun i ringe Grad kunde bygge paa indhøstede Erfaringer. Thi vel kendte man i et andet Land, Belgien, Institutioner, de saakaldte „conseils de l'industrie et du travail“, der ogsaa vare staaede ved offentligt Initiativ og i deres Sammensætning organiserede væsentlig efter samme Principper som de tyste Arbejdsretter og ligesom disse sidste bestemte til at ubligne de større Arbejdsstridigheder; men disse Naad vare ganske uafhængige af de i Belgien eksisterende Arbejdsretter. Det ejendommelige og ny ved den tyste Lovgivning er da dette, at den knytter den mæglende Virksomhed i de kollektive Arbejdsstridigheder til de til Raadømmelsen af de smaa Sager dannede Arbejdsretter.

I 4 af de 6 tyste Byer, for hvilke Oplysninger foreligge, ere Arbejdsretterne i de forløbne Aar ikke traadte i Virksomhed som „Enighedsämter“. Oplysningerne ere dog ikke ganske ensartede. I de tvende Byer (Breslau og Dresden) forklares det anførte Faktum derved, at der ikke i det omhandlede Tidrum har fundet Arbejdsstridigheder Sted, der kunde naturliggøre Arbejdsrettens Indgriben paa denne Maade. I Beretningen fra Arbejdsretten i Hamborg udtales der, at denne Institutions Benyttelse til Mægling i Arbejdsstridigheder turde blive en Illusion, saa længe man holder fast ved den Betingelse, som den tyste Lov kræver, at begge Parter, Arbejdsgivere og Arbejdere, skulle stille Dpfordring om Nævnets Sammentræden. I Leipzig og Berlin derimod har Arbejdsretten for første Gang i 1895 konstitueret sig som Forligelsesnævn, og der knytter sig derfor en ret betydelig Interesse til, hvad der her er passeret.

I Leipzig traadte Arbejdsretten i Juni 1895 sammen, efter Dpfordring fra Arbejdsgivere og Arbejdere, for at bilægge en udbrudt Murerstrejke, efter at der i 3 Uger forgæves havde været ført Forhandling mellem de stridende Parter. Resultatet var gunstigt, idet der affagdes en Volgiftskendelse, som uden videre blev antaget saa vel af Arbejdsgivere som af Arbejdere, og som fra alle Sider fandt stor Anerkendelse. Ikke til-